

Arrest

nr. 161 299 van 3 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 september 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 september 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 oktober 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 maart 2015 dient verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg.

Op 25 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.03.2015 werd ingediend door:

Naam: E. H.

Voornaam: M.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1979

Geboorteplaats: Oujda

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) 3530 HOUTHALEN-HELCHTEREN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Als bewijs ten laste te zijn van de referentiepersoon legt betrokkene volgende documenten voor:

- 'attestation du revenu global imposé au titre de l'année 2014/2015' met nr. 28969/2015 dd. 08.04.2015: echter, dit document werd afgeleverd op vraag van betrokkene op basis van zijn persoonlijke verklaringen, en wordt dan ook aanzien als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit attest niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene*
- 'attestation administrative' dd. 13.03.2015 waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen heeft op het grond-gebied van Oujda: echter, dit attest zegt niets over eventuele eigendommen van betrokkene buiten het grondgebied van Oujda, en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene*
- geldoverschrijvingen (Western Union) voor de periode januari-mei 2014, juli-december 2014 en januari-februari 2015*
- attest OCMW Houthalen-Helchteren dd. 07.05.2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon en haar echtgenoot tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen van het OCMW; er werd echter geen attest voorgelegd op naam van betrokkene*

Betrokkene toont aan in het verleden financiële steun ontvangen te hebben vanwege de referentiepersoon. Echter, gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn in zijn land van herkomst, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon

Bovendien werd niet aangetoond dat betrokkene niet ten laste valt van de Belgische staat.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten aangezien de bestreden beslissing stelt als volgt: "De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Betrokkene kan niet aantonen dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond in het land van herkomst tussen verzoeker en de referentiepersoon." Verzoeker heeft de Marokkaanse nationaliteit, doch verblijft sedert geruime tijd in België bij zijn moeder zij draagt de Belgische nationaliteit. Aldus deed verzoeker op 26.03.2015 een aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische vader. Dat verzoeker echter dd. 28.09.2015 een beslissing ontving, waarbij het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten. Dat deze beslissing stelt dat verzoeker niet aan de gestelde voorwaarden voldoet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een burger van de Unie, daar verzoeker niet zou hebben aangetoond dat hij reeds afhankelijk was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Dat het om een manifeste onredelijke en onjuiste beslissing gaat. Op het moment dat verzoeker in Marokko verbleef viel hij reeds ten laste van de referentiepersoon. Verzoeker kon verder ook op hulp rekenen van familie in zijn land van herkomst. Er wordt bezwaarlijk gesteld dat de 'attestation administrative' niet aanvaard kan worden als afdoende bewijs voor de onvermogenheid van betrokkenen. Verzoeker is geboren en opgegroeid in Oujda, omwille van zijn financiële moeilijke situatie heeft verzoeker zich nooit naar elders kunnen verplaatsen. Verzoeker heeft geen eigendommen in de stad waar hij altijd geleefd heeft, laat staan dat hij eigendommen heeft buiten de stad. Uit de financiële precaire situatie van verzoeker is het ook duidelijk af te leiden dat hij geen kapitaal heeft om eigendommen aan te kopen.

Ook wordt er foutief gesteld dat de 'attestation du revenu global imposé au titre de l'année 2014/2015' geen bewijswaarde heeft. Dit attest is een document dat in Marokko beschouwd wordt als een officieel document met bewijswaarde. Het is dan ook een veel gebruikt document in het land van herkomst van verzoeker. Verzoeker heeft als goede burger gehandeld door alle documenten te verzamelen die hij kon verkrijgen in zijn land van herkomst. Marokko bepaalt hoe deze documenten er moeten uitzien en wat de inhoud ervan is, verzoeker mag niet het slachtoffer worden van de administratie van zijn land van herkomst. Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. Dat het middel bijgevolg ernstig is. Dat in toepassing van het artikel 39/79 van de wet dd. 15.12.1980 de indiening van onderhavig beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van de maatregel schorst".

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Hij betoogt reeds tijdens zijn verblijf in Marokko ten laste te vallen van de referentiepersoon waarbij hij ook kon rekenen op de hulp van familie in zijn land van herkomst. Hij kan zich niet akkoord verklaren met de motivering van verwerende partij waarbij gesteld wordt dat het attestatation administrative' niet aanvaard kan worden als afdoende bewijs voor zijn onvermogenheid. Hetzelfde geldt voor het attestatation du revenu global imposé au titre de l'année 2014/2015' dat geen bewijswaarde zou hebben. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de bestreden bijlage 20 blijkt dat ze op drie schragende motieven steunt, die elk op zich de beslissing tot weigering van verblijf kunnen ondersteunen. Verzoeker uit kritiek op de overwegingen inzake het niet afdoend te hebben aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst. Hij doet echter niet meer dan de elementen die zijn zaak kenmerken te herhalen en de overtuiging te uiten dat wat hij overgemaakt heeft aan documenten wel degelijk voldoet en dat de verwerende partij dan ook onzorgvuldig is te werk gegaan, maar hiermee wordt het kennelijk onredelijk karakter van de gedane overwegingen niet aangetoond, noch een schending van de zorgvuldigheids-plicht. Bovendien laat hij de derde schragende overweging inzake het niet overmaken van een attest OCMW waaruit blijkt dat hij geen financiële steun ontvangt van het OCMW, totaal ongemoeid. Slechts indien gefundeerde kritiek geuit wordt op de drie schragende motieven van de bestreden bijlage 20, kan dit aanleiding geven tot een nietigverklaring ervan, quod non in casu.

Daarenboven weerlegt verzoeker de vaststelling niet dat genoemde attesten niet kunnen aangenomen worden als bewijs omdat een verklaring op eer niet kan worden getoetst op zijn feitelijkheid en waarachtigheid. Hij toont met zijn betoog niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen”.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.5. In antwoord op de in het enig middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, geldt dat deze schending dient te worden onderzocht in het licht van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet, daar deze artikelen de wettelijke grondslag vormen van de bestreden beslissing van 25 september 2015.

Artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven

4° bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.”

3.6. De gecombineerde lezing van artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet en artikel 40ter van dezelfde wet, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de bloedverwant in neergaande lijn van een Belgisch onderdaan, op voorwaarde dat deze bloedverwant beneden de leeftijd van eenentwintig jaar is of ten laste is van deze onderdaan en zich bij hem voegt of hem begeleidt.

3.7. De gemachtigde dient bijgevolg niet enkel de afstammingsband te verifiëren, hij dient ook na te gaan of de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht op basis van deze bepalingen beroept effectief ten laste is van de Belgische ascendent. De vraag of een persoon ten laste is, vloeit voort uit de verificatie van een feitelijke situatie. Het komt aan het bestuur toe deze feitelijke situatie te beoordelen.

3.8. Verzoeker diende op 26 maart 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg, met name in functie van zijn Belgische moeder.

Eveneens op 26 maart 2015 ontvangt verzoeker een bijlage 19ter, de gemachtigde verzocht hem daarin om ten laatste op 25 juni 2015 volgende documenten over te leggen: *“bewijzen ten laste, een attest van onvermogen in het land van herkomst, bewijs van financiële steun in het verleden, een attest OCMW, inkomsten van de Belgische referentiepersoon, ziektekostenverzekering voor alle gezinsleden, en een geregistreerd huurcontract of eigendomsakte”.*

Verzoeker legde bijkomende documenten voor.

3.9. De gemachtigde weigerde aan verzoeker vervolgens op 25 september 2015, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten.

3.10. De voorwaarde dat de descendent ten laste dient te zijn van de ouder die hij vervoegt, impliceert dat deze ouder voorziet in het onderhoud van de descendent en dat deze laatste aantoonbaar in een situatie van economische afhankelijkheid te bevinden, wat onder meer inhoudt dat hij het bewijs levert dat hij zelf niet kan instaan voor zijn levensonderhoud, bij gebreke aan andere financiële middelen in zijn land van herkomst (cf. RvS 26 juni 2012, nr. 219.969). Verzoeker betwist niet dat hij in het verleden ten laste moest zijn.

3.11. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat een attest van het OCMW van Houthalen-Helchteren van 7 mei 2015 werd bijgebracht waaruit blijkt dat de referentiepersoon en haar echtgenoot tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen van het OCMW. Er werd echter geen attest voorgelegd op naam van verzoeker, hetgeen nochtans was gevraagd in de bijlage 19ter van 26 maart 2015, zodoende was verzoeker op de hoogte dat hij een dergelijk attest diende voor te leggen en had hij hiertoe redelijk de tijd. Hierdoor toonde verzoeker niet aan dat hij niet ten laste valt van de Belgische staat. Verzoeker betwist dit motief niet.

3.12. Verzoeker toonde dan wel aan in het verleden financiële steun ontvangen te hebben vanwege de referentiepersoon. Echter, gezien betrokkene niet heeft aangetoond zelf niet ten laste te vallen van de Belgische staat - hij verblijft hier immers zoals hij zelf stipuleert in diens inleidend verzoekschrift "*sedert geruime tijd in België bij zijn Belgische moeder*" - is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde besloot dat verzoeker niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging zoals vervat in de artikelen 40ter en 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet.

3.13. Wat betreft verzoekers betoog aangaande de motivering van verwerende partij waarbij gesteld wordt dat het '*attestation administrative*' niet aanvaard kan worden als afdoende bewijs voor zijn onvermogen en dat de bewijswaarde van "*het attestation du revenu global imposé au titre de l'année 2014/2015*" niet zou voldoen, geldt dat dit betoog geen afbreuk kan doen aan het schragend en overigens onbetwist motief dat verzoeker, door in gebreke te blijven een attest van het OCMW aangaande zichzelf voor te leggen, hetgeen hem nochtans ruim voor het nemen van de bestreden beslissing schriftelijk gevraagd werd, niet aantoont niet ten laste te zijn van de staat.

3.14. Nu verzoeker voor het eerst bij zijn inleidend verzoekschrift voor deze Raad wel een dergelijk attest van het OCMW van 29 september 2015 voorlegt, waarin wordt gestatueerd dat hij niet ten laste is van de Belgische staat, vermag de Raad enkel vast te stellen dat de gemachtigde daar op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op 25 september 2015 geen kennis van had en er dan ook geen rekening mee kon houden. Naar vaste rechtspraak kan aan de gemachtigde immers niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met stukken of gegevens die hem pas na het nemen van de bestreden beslissingen kenbaar worden gemaakt. In zijn hoedanigheid als annulatierechter vermag de Raad dit stuk dan ook niet mee in de beoordeling te nemen. Het staat verzoeker vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen met voorlegging van dit stuk.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

3.15. Het zorgvuldigheidsbeginsel tenslotte legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS nr. 154.954 van 14 februari 2006; RvS 167.411 van 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.16. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde de aanvraag onzorgvuldig heeft behandeld of feitelijke gegevens verkeerd heeft gekwalificeerd wanneer verzoeker een noodzakelijk en gevraagd document, ten einde de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging te vervullen, niet bijbrengt. Te meer wanneer verzoeker reeds op 26 maart 2015 schriftelijk op de hoogte werd gebracht aangaande de aard van het document dat hij diende bij te brengen, wetende dat de bestreden beslissing genomen werd op 25 september 2015. Verzoeker betwist overigens niet dat hij het OCMW attest betreffende zijn persoon niet tijdig heeft bijgebracht, waardoor een schragend motief in de bestreden beslissing, met name dat verzoeker niet heeft aangetoond niet ten laste te vallen van de Belgische Staat, onverkort van kracht blijft. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ligt dan ook niet voor.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET